

רע"פ 2572/16 - חננאל סויסה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2572/16 - א'

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
חננאל סויסה

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים, מיום 6.3.2016, בעפ"ג
55330-08-15, שניתן על ידי כבוד השופטים ר' כרמל;
כ' מוסק; ו-ש' רנר

בשם המבקש: עו"ד אתי טויל

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל; כ' מוסק; ו-ש' רנר),
בעפ"ג 55330-08-15, מיום 6.3.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט
א' קורנהאוזר), בת"פ 40273-05-15, מיום 20.7.2015.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 5.7.2015, הורשע המבקש על בסיס הודאתו, בשתי עבירות של הסעת תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, לפי סעיף
12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל), ובעבירה של סיוע לכניסה לישראל שלא כדין, לפי

עמוד 1

סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בכתב האישום, מפורטים שני אישומים אשר מיוחסים למבקש: לפי עובדות האישום הראשון, ביום 18.5.2015, בשעה 21:11 לערך, הסיע המבקש ארבעה תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין (להלן: השב"ח) בצומת היישוב נווה מיכאל. נאמר בכתב האישום, כי השב"ח עלו על רכבו של המבקש באזור השטחים, וכאשר הגיעו סמוך למחסום ג'בעה, ירדו השב"ח מן הרכב, הותירו את כבודתם בתוך הרכב, והמבקש עבר את המחסום. לאחר מספר מטרים, בתוך שטח ישראל, עצר המבקש את רכבו והמתין לשב"ח. השב"ח עקפו את המחסום, בדרך שאינה ידועה למאשימה, עלו על רכבו של המבקש, ונעצרו במקום, יחד עם המבקש. כפי שמתואר באישום השני, ביום 3.12.2014, בשעה 16:17 לערך, הסיע המבקש שלושה תושבים זרים השוהים בישראל שלא כדין, בשכונת רמת בית שמש.

3. ביום 20.7.2015, ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש, ובו החליט בית משפט השלום לקבוע מתחם ענישה לכל אישום בנפרד. אשר לאישום הראשון, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבות ביצוע העבירה, ובין היתר, לכך שההסעה נעשתה אל תוך מדינת ישראל מן השטחים; למספר השב"ח שהוסעו; לכך שצידום של השב"ח נותר ברכב בכדי להקל עליהם את המעבר מסביב למחסום; ומנגד, לכך שהמבקש לא קיבל תמורה על המעשים שביצע. אשר לאישום השני, התייחס בית משפט השלום למספר השב"ח שהוסעו בתוך גבולות המדינה; וכן לכך שלא יוחסה למבקש קבלת תמורה בגין המעשה. על בסיס האמור, קבע בית משפט השלום, כי על מתחם הענישה בגין האישום הראשון לנוע בין 5 חודשי מאסר, שירוצו על דרך של עבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בנוסף לקנס בסכום שבין 1500 ל-7000 ₪. לעניין האישום השני נקבע, כי מתחם הענישה יעמוד על מספר חודשי מאסר בודדים, לריצוי על דרך של עבודות שירות, ועד ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. זאת, בנוסף לקנס אשר ינוע בין 1000 ל-4000 ₪.

בגזירת עונשו של המבקש, התייחס בית משפט השלום לנסיבותיו האישיות, ובין היתר, לכך שהמבקש הביע חרטה וקיבל אחריות מלאה על מעשיו; לכך שהוא שהה מספר ימים במעצר, וכן נמצא במעצר בית למעלה מחודש; ולכך שיש למבקש עבר פלילי, אולם המדובר בעבירות שונות מן המקרה דנן, אשר בוצעו לפני שנים רבות. עוד ציין בית משפט השלום, כי יש לתת את הדעת לכך שהמבקש עומד להפוך שוב לאבא, "עובדה המצביעה על השפעת העונש על משפחתו הקרובה של הנאשם [המבקש], כמו גם עובדה שיש בה להעלות את הנאשם [המבקש] על מסלול חיים נורמטיבי". נוכח האמור, החליט בית משפט השלום שלא להטיל על המבקש עונש של מאסר לריצוי בפועל, וכן קבע כי יש לגזור בעניינו עונש כולל בגין שני האישומים בהם הורשע. אשר על כן, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר, לריצוי על דרך של עבודות שירות; חמישה חודשי מאסר על-תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים, עבירה על חוק הכניסה לישראל; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים; 6 חודשים של פסילה על-תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים, עבירה על חוק הכניסה לישראל; וקנס בסכום של 2500 ₪. יוער, כי בית משפט השלום החליט שלא לחלט את רכבו של המבקש.

4. המבקש הגיש ערעור על גזר הדין שניתן בעניינו, אשר נדחה ביום 6.3.2016, על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים. בפסק הדין, קבע בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערב בעונש אשר הושת על המבקש, כיוון שהוא משקף את כלל השיקולים הרלוונטיים בעניינו. תאריך התייצבותו של המבקש לביצוע עבודות השירות, ולהפקדת רישיון הנהיגה שלו נקבע ליום 10.4.2016.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 29.3.2016, הגיש המבקש בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ובה מיקד את טענותיו כלפי רכיב הפסילה בלבד. לטענתו של המבקש, יש ליתן משקל נכבד לשיקולי השיקום בעניינו, וזאת לאור "רצון ומוטיבציה יוצאי דופן לתפקד ולהשתלב בחברה בצורה נורמטיבית ותקינה". המבקש משיג על רכיב הפסילה בעונשו, וזאת, בין היתר, כיוון שלשיטתו, רכבו עשוי לסייע לו בתהליך שיקומו, במסגרת עבודתו של המבקש אצל אימו בחברת גרירה שבבעלותה. על כן, סבור המבקש כי יש ליתן לו רשות לערער, לקבל את ערעורו לגופו של עניין ולבטל את רכיב הפסילה בגזר הדין שניתן בעניינו. ביום 6.4.2016, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע של רכיב הפסילה בעונשו של המבקש.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות.

7. הלכה מושרשת היא, כי בקשות לרשות ערעור תתקבלנה במשורה, במקרים בהם עולה שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף וכבדת משקל, אשר חורגת מעניינם של הצדדים להליך; או כאשר סבור בית המשפט כי קיים חשש לעיוות דין חמור או לאי צדק מהותי אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי נגדו (רע"פ 2649/16 קיסוס נ' מדינת ישראל (6.4.2016); רע"פ 2468/16 קיסר נ' מדינת ישראל (28.3.2016); רע"פ 2396/16 מאיר שבת נ' מדינת ישראל (27.3.2016)). כאשר הבקשה מוגשת לעניין חומרת הענישה, תינתן רשות לערער רק מקום שבו העונש חורג באורח קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (רע"פ 361/16 עזאם נ' מדינת ישראל (16.3.2016); רע"פ 1940/16 פולק נ' מדינת ישראל (14.3.2016); רע"פ 1878/16 אטרש נ' מדינת ישראל (9.3.2016)). הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה אשר פורטו לעיל, ומסיבה זו בלבד, יש בכדי לדחותה.

8. בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי תהליך השיקום של המבקש, לא נעלם מעיני בית משפט השלום, אשר קבע, על אף חומרת העבירות שבוצעו על ידי המבקש, שלא להשית עליו עונש של מאסר לריצוי בפועל. כמו כן, תקופת הפסילה שהוטלה על המבקש איננה ארוכה כלל, ובפרט, ביחס למעשים שביצע, כפי שהם עולים מכתב האישום. העונש אשר יצא מתחת ידו של בית משפט השלום ראוי ומאוזן, ואינני סבור כי יש מקום להתערבותה של ערכאת הערעור בעניין זה, לא כל שכן, ערכאת ערעור "בגלגול שלישי".

9. אשר על כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות. הבקשה לעיכוב ביצוע, אשר הוגשה ביום 6.4.2016, מתייתרת בזאת.

ניתנה היום, כ"ז באדר ב' התשע"ו (6.4.2016).

ש ו פ ט